

Peter James

Doodskus

De Fontein

I

Donderdag 25 december 1997

We maken allemaal fouten, de hele tijd. Meestal onbelangrijke dingen, zoals vergeten terug te bellen, geld in de parkeermeter te gooien of melk mee te brengen van de supermarkt. Maar soms – gelukkig heel soms – maken we een grote fout.

Het soort fout dat je je leven kan kosten.

Zoals de fout die Rachael Ryan maakte.

En ze had heel lang de tijd om erover na te denken.

Als... ze maar niet zo dronken was geweest. Als... het maar niet zo stervenskoud was geweest. Als... het maar niet was gaan regenen. Als... er maar niet om twee uur in de nacht voor kerst een hele rij dronken mensen bij de taxistandplaats in Brightons East Street had gestaan. Als... haar flat maar niet op loopafstand was geweest, anders dan die van haar al even dronken metgezellen, Tracey en Jade, die aan de andere kant van de stad woonden.

Als... ze maar naar Tracey en Jade had geluisterd, die nog zeiden dat ze niet zo stom moest doen. Dat er meer dan genoeg taxi's waren. Dat ze echt niet lang zouden hoeven wachten.

Zijn hele lichaam stond stijf van opwindning. Na twee uur kwam eindelijk de vrouw op wie hij wachtte de hoek om. Te voet en alleen. Perfect!

Ze droeg een minirokje en had een sjaal om haar schouders geslagen, en ze leek een beetje onvast op haar benen, door de drank en misschien door de hoogte van haar hakken. Ze had mooie benen. Maar waar hij vooral naar keek, waren haar schoenen. Zijn soort schoenen. Met hoge hakken en enkelbandjes. Hij hield van enkelbandjes. Toen ze dichterbij kwam, onder de natriumgloed van de straatlantaarns, kon hij door zijn verrekijker zien dat ze glansden, zoals hij had gehoopt.

Heel sexy schoenen!

Ze was helemaal zijn type!

Goh, wat was ze blij dat ze had besloten te gaan lopen! Wat een rij! En iedere taxi die sindsdien was langsgekomen, was bezet. Met een fris mot-regentje in haar gezicht wankelde Rachael langs de winkels in St James's Street, voorbij het Royal Sussex County Hospital, en sloeg toen rechts af naar Paston Place, waar de wind harder werd en haar lange bruine haar om haar gezicht sloeg. Ze liep in de richting van de boulevard en ging linksaf haar straat met victoriaanse huizen in, waar de wind en regen nog funester waren voor haar kapsel. Niet dat het haar vannacht nog veel kon schelen. In de verte hoorde ze de gillende sirene van een ambulance of politiewagen.

Ze liep langs een kleine auto met beslagen ruiten. Erdoorheen zag ze het silhouet van een vriend paartje, en ze voelde een steek van verdriet en een plotseling verlangen naar Liam, die ze ongeveer een halfjaar geleden had gedumpt. Die klootzak was vreemdgegaan. Hij had haar gesmeekt hem te vergeven, maar ze wist best dat hij haar nog eens zo'n streek zou leveren, en nog eens – zo was hij. Toch miste ze hem bij vlagen, en ze vroeg zich af waar hij nu was. Wat hij vanavond deed. Bij wie hij was. Vast bij een meisje.

Terwijl zij alleen was.

Zij en Tracey en Jade. *De drie sneue singles*, zoals ze zichzelf voor de grap noemden. Maar onder de humor schuurde het een beetje. Na een relatie van tweeënhalf jaar met een man van wie ze echt had geloofd dat hij degene was met wie ze zou trouwen, was het moeilijk weer alleen te zijn. Vooral rond kerst, met al die herinneringen.

Jemig, wat was het een rotjaar geweest. In augustus was prinses Diana verongelukt. Daarna was haar eigen leven een puinhoop geworden.

Ze keek op haar horloge. Het was vijf over halfdrie. Ze haalde haar mo-bieltje uit haar tas en belde Jades nummer. Jade vertelde dat ze nog in de rij stonden te wachten. Rachael zei dat ze bijna thuis was. Ze wenste haar een vrolijk kerstfeest, zei dat ze Tracey ook een vrolijk kerstfeest moest wensen en dat ze hen op oudejaarsavond weer zou zien.

'Ik hoop dat de Kerstman ook aan jou denkt, Rachael!' zei Jade. 'En zeg tegen hem dat hij de batterijen niet vergeet als hij je een vibrator geeft.'

Op de achtergrond hoorde ze Tracey giechelen.

'Hoepel op!' zei ze grijnzend.

Toen liet ze de telefoon weer in haar tas glijden en strompelde verder. Ze maakte bijna een smak toen ze met de hak van haar ongelooflijk dure Kurt Geigers, die ze vorige week in de uitverkoop had gekocht, tussen

twee stoeptegels bleef hangen. Even overwoog ze om ze uit te trekken, maar ze was nu bijna thuis, dus ze strompelde verder.

De wandeling en de regen hadden haar een beetje ontnuchterd, maar ze was nog steeds te dronken en stoned om te beseffen hoe eigenaardig het was dat een man met een honkbalpetje op om een uur of drie 's nachts een koelkast uit een bestelbus probeerde te trekken.

Hij had hem half in en half uit de auto toen ze naderbij kwam. Ze zag hem worstelen met het gewicht ervan, en opeens gilte hij het uit van de pijn.

‘Mijn rug! Mijn wervels! Mijn wervels zijn naar de haaien! O, allemachtig!’
‘Kan ik helpen?’

Het was het laatste wat ze zich herinnerde te hebben gezegd.

Ze werd naar voren gesleurd. Iets nats sloeg in haar gezicht. Ze rook een scherpe, bijtende geur.

Toen werd alles zwart voor haar ogen.

2

Woensdag 31 december 2008

Yac sprak in het metalen ding in de hoge stenen muur. ‘Taxi!’ zei hij.

De hekken gingen open; protserige ijzeren hekken, zwartgeschilderd, met gouden punten bovenop. Hij stapte weer in zijn wit-met-turquoise Peugeot stationcar en reed een korte, bochtige oprit op. Er stonden struiken aan weerskanten, maar hij had geen idee van wat voor soort. Hij had nog niets over struiken geleerd, alleen over bomen.

Yac was tweeënveertig. Hij droeg een pak met een keurig gestreken overhemd en een zorgvuldig uitgekozen stropdas. Hij hield ervan om goed gekleed op zijn werk te verschijnen. Hij schoor zich altijd, kamde zijn korte donkere haar in een strakke punt naar voren en rolde deodorant onder zijn oksels. Het was belangrijk om niet te stinken. Hij controleerde altijd zijn vinger- en teennagels voordat hij van huis ging. Hij wond altijd zijn horloge op. Hij controleerde altijd zijn telefoon op berichten. Maar hij had maar vier nummers in zijn toestel opgeslagen, en niet meer dan drie mensen hadden zijn nummer, dus zo vaak ontving hij geen berichten.

Hij keek naar het klokje op zijn dashboard: halfzeven 's avonds. Mooi. Nog een halfuur voor hij thee moest hebben. Tijd genoeg. Zijn thermoskan lag op de stoel naast hem.

Het uiteinde van de oprit was een cirkel, met een laag muurtje om een groenverlichte fontein in het midden. Yac stuurde er zorgvuldig omheen, passeerde een garage voor vier auto's en een muur van het enorme huis, en stopte voor het trapje naar de voordeur. Het was een grote, imponerende deur en hij zat dicht.

Hij raakte geïrriteerd. Hij hield er niet van als passagiers nog niet buiten stonden, omdat hij dan nooit wist hoelang hij moest wachten. En omdat hij dan zo veel beslissingen moest nemen.

Of hij de motor af moest zetten. En als hij de motor afzette, moest hij dan ook de koplampen doven? Maar voordat hij de motor afzette moest hij eerst het een en ander checken. Benzine. Driekwart vol. Oliedruk. Normaal. Temperatuur. De temperatuur was goed. Zo veel om te onthouden in deze taxi. Inclusief het aanzetten van de meter als ze niet binnen vijf minuten naar buiten kwamen. Maar het belangrijkste van alles was thee drinken, om het uur, ieder uur. Hij controleerde of de thermoskan er nog was. Die was er.

Dit was eigenlijk niet zijn taxi, maar hij was van iemand die hij kende. Yac was invalchauffeur. Hij reed de uren die de eigenaar niet wilde rijden. Meestal 's nachts. Sommige nachten langer dan andere. Vanavond was het oudjaar. Het zou heel laat worden, en hij was al vroeg begonnen. Maar dat vond Yac niet erg. De nacht was prima; voor hem vaak hetzelfde als de dag, maar dan donkerder.

De voordeur van het huis ging open. Hij bereidde zich voor door diep adem te halen, zoals zijn therapeut hem had geleerd. Eigenlijk hield hij er niet van als klanten in zijn taxi stapten en zijn ruimte binnendrongen, behalve als ze mooie schoenen aanhadden. Maar hij moest het met hen uithouden tot ze op hun bestemming waren en uitstapten, en hij weer vrij was.

Ze kwamen eraan. De man was lang en slank, had naar achteren gekamd haar, droeg een smoking en een strikje en hield zijn jas over zijn arm. Zij droeg een pluizig jasje en had golvend rood haar in een mooi kapsel. Ze zag er prachtig uit, als zo'n beroemde actrice van wie hij wel eens foto's zag in de kranten die mensen in zijn taxi lieten liggen, of op televisie wanneer sterren arriveerden bij premières.

Maar hij keek niet echt naar haar; hij keek naar haar schoenen. Zwart suède, drie enkelbandjes, hoge hakken met fonkelend metaal rond de zolen.

‘Goedenavond,’ zei de man, terwijl hij het portier van de taxi voor de vrouw openhield. ‘Hotel Metropole, alstublieft.’

‘Mooie schoenen,’ zei Yac bij wijze van antwoord tegen de vrouw. ‘Jimmy Choo, hè?’

Ze kirde van trotse verrukking. ‘Ja, klopt! Jimmy Choo.’

Hij herkende haar bedwelmende geur eveneens, maar daar zei hij niets over. *Intrusion* van Oscar de la Renta. Daar hield hij van.

Hij startte de motor en liep in gedachten snel zijn controles na. *Meter aan. Gordel om. Deuren dicht. Versnelling. Handrem eraf.* Hij had de banden sinds hij zijn laatste vrachtfje afzette niet meer gecontroleerd, maar dat was pas een halfuur geleden, dus die zouden nog wel in orde zijn. *In de spiegel kijken.* Toen hij dat deed, ving hij weer een glimp op van het gezicht van de vrouw. Absoluut beeldschoon. Hij wou dat hij haar schoenen nog een keer kon zien.

‘De hoofdingang,’ zei de man.

Yac hoofdrekende terwijl hij de laan af reed: 4,05 kilometer. Hij onthield afstanden. Hij kende de meeste reisafstanden binnen de stad, omdat hij de straten uit zijn hoofd had geleerd. Het was 4049 meter naar het Hilton Brighton Metropole, rekende hij opnieuw uit; of 2,186 zeemijl, of 0,404847 Zweedse mijl, 4,428 yards of 2,516 mijl. De ritprijs zou door de drukte uitkomen op ongeveer negen pond twintig.

‘Hebt u in uw huis wc’s met een hoge of een lage stortbak?’ vroeg hij.

Na een korte stilte, waarin Yac de weg op reed, keek de man even naar de vrouw en zei: ‘Lage. Hoezo?’

‘Hoeveel wc’s hebt u thuis? Ik gok heel wat, klopt dat? Nou?’

‘Een paar.’

‘Ik zal u vertellen waar een goed voorbeeld te zien is van een wc met een hoge stortbak: in Worthing. Ik zou u erheen kunnen brengen als u die wilt zien.’ Er klonk hoop door in Yacs stem. ‘Het is echt een goed voorbeeld. In de openbare toiletten, vlak bij de pier.’

‘Nee, dank u. Ik ben niet geïnteresseerd.’

Het stel achterin zweeg.

Yac reed door. In het lantaarnschijnsel kon hij hun gezichten zien in de achteruitkijkspiegel.

‘Als u lage stortbakken hebt, dan gok ik dat er een paar met drukknop bij zitten,’ zei hij.

‘Dat klopt,’ zei de man. Toen zette hij zijn mobiele telefoon tegen zijn oor en nam een telefoontje aan.

Yac keek naar hem in de spiegel voordat hij de blik van de vrouw ving. ‘U hebt maat achtendertig, hè? Uw schoenmaat, bedoel ik.’

‘Ja! Hoe weet u dat?’

‘Dat kan ik zien. Ik zie het altijd meteen. Uh-huh.’

‘Wat knap!’ zei ze.

Yac zweeg. Hij praatte waarschijnlijk te veel. De eigenaar van de taxi had hem verteld dat er klachten waren gekomen omdat hij te veel praatte. De man zei dat mensen niet altijd zin hadden om te praten. Yac wilde zijn baantje niet kwijt, daarom deed hij er verder het zwijgen toe. Hij dacht aan de schoenen van de vrouw toen hij naar de kust van Brighton reed en daar links afsloeg. Onmiddellijk teisterde de wind de taxi. Het was druk en het verkeer reed langzaam. Maar hij had gelijk gehad over de ritprijs.

Toen hij voor de ingang van het Metropole stopte, gaf de meter negen pond twintig aan.

De man gaf hem een tientje en zei dat hij de rest mocht houden.

Yac keek hen na toen ze het hotel in liepen. Keek hoe het haar van de vrouw danste in de wind. Keek naar de Jimmy Choo-schoenen, die door de draaideur verdwenen. Mooie schoenen. Hij was opgewonden.

Opgewonden over de avond die voor hem lag.

Er zouden nog veel meer schoenen langskomen. Bijzondere schoenen voor een bijzondere avond.

3

Woensdag 31 december 2008

Inspecteur Roy Grace keek uit het raam van zijn kantoor naar de donkere leegte van de avond, de lichten van de parkeergarage bij de ASDA-supermarkt aan de overkant en de lichtjes van de stad Brighton & Hove verderop, en luisterde naar het huilen van de wind. Hij voelde de koude tocht die van de ruit op zijn wangen afstraalde.

Oudejaarsavond. Hij keek op zijn horloge: kwart over zes. Tijd om te gaan. Tijd om zijn hopeloze poging om zijn bureau op te ruimen te staken en naar huis te gaan.

Het was iedere oudejaarsavond hetzelfde, dacht hij. Altijd nam hij zich voor om op te ruimen, al zijn papierwerk af te handelen en het nieuwe jaar met een schone lei te beginnen. En ieder jaar mislukte dat. Morgen zou hij terugkomen en weer een hopeloze rotzooi aantreffen. Nog groter dan die van vorig jaar. En die was weer groter geweest dan die van het jaar daarvoor.

Alle dossiers van de procureur-generaal die hij het afgelopen jaar had behandeld, lagen op stapels op de grond. Daarnaast stonden wankele stapels blauwe kartonnen dozen en groene plastic kratten volgestouwd met onopgeloste zaken, zoals ze cold cases tegenwoordig noemden, maar hij gaf de voorkeur aan de oude benaming.

Hoewel zijn werk nu vooral werd gedomineerd door actuele moordzaken en andere zware misdrijven, gaf Roy Grace erg veel om zijn cold cases en voelde hij met elk van de slachtoffers een persoonlijke band. Maar hij had dit jaar niet veel tijd aan deze dossiers kunnen besteden, omdat het een bijzonder druk jaar was geweest. Om te beginnen was een man op zijn vrijgezellenavond levend begraven in een doodskist. Vervolgens was er een groep verspreiders van snuffmovies opgerold. Dit was gevolgd door een ingewikkelde zaak omtrent een moorddadige identiteitsdief, en daarna had hij een dubbele moordenaar opgepakt die zogenaamd was verdwenen. Maar hij kreeg nauwelijks erkenning voor deze resultaten van zijn oud-superieur, adjunct-hoofdcommissaris Alison Vosper.

Misschien zou het nieuwe jaar beter worden. Het was zeker vol belofte. Een nieuwe adjunct-hoofdcommissaris, Peter Rigg, zou maandag beginnen; nog vijf dagen. Maandag zou er onder Grace' leiding ook een gloednieuw cold case-team starten, gevormd door drie voormalige rechercheurs, wat zijn werkdruk enorm zou verlichten.

Maar het belangrijkste van alles: zijn geliefde Cleo zou in juni bevallen van hun kind. En een tijdje daarvoor, op een datum die nog moest worden vastgesteld, zouden ze gaan trouwen, zodra het enige obstakel daarvoor uit de weg kon worden geruimd.

Zijn vrouw, Sandy.

Ze was negenenhalf jaar geleden verdwenen, op zijn dertigste verjaardag, en ondanks al zijn inspanningen had hij nooit meer iets van haar gehoord. Hij wist niet of ze was ontvoerd of vermoord, of ze er met een minnaar vandoor was gegaan, of ze een ongeluk had gehad of alleen maar zorgvuldig haar verdwijning in scène had gezet.

De afgelopen negen jaar, totdat hij een relatie met Cleo Morey kreeg, had

Roy bijna al zijn vrije tijd besteed aan een vruchteloze zoektocht naar Sandy. Nu liet hij haar eindelijk achter zich. Hij had een notaris in de arm genomen om haar officieel dood te laten verklaren. Hij hoopte dat het proces snel kon worden afgewikkeld, zodat Cleo en hij konden trouwen voordat de baby kwam. Zelfs als Sandy plotseling zou terugkeren, zou hij niet meer met haar verder willen, had hij besloten. Hij was doorgedaan met zijn leven, geloofde hij althans.

Hij verplaatste wat dossiers op zijn bureau. Als hij de ene stapel op de andere legde zag het bureau er wat opgeruimder uit, ook al bleef de hoeveelheid werk hetzelfde.

Het leven kan raar lopen, dacht hij. Sandy had een hekel aan oud en nieuw gehad. Het was zo gekunsteld, zei ze altijd. Ze brachten die avond altijd door met een ander stel, een collega-politieman, Dick Pope, en zijn vrouw Leslie. Altijd in een chic restaurant. Achteraf analyseerde Sandy dan de hele avond en liet er niets van heel.

Met Sandy had hij oudejaarsavond met steeds minder enthousiasme tegemoetgezien. Maar nu, met Cleo, keek hij er enorm naar uit. Ze zouden lekker thuisblijven, met z'n tweeën, en oud en nieuw vieren met hun lievelingshapjes. Super! De enige domper was dat hij deze week de rechercheur van dienst was, wat betekende dat hij vierentwintig uur per dag kon worden gebeld; en dat betekende dat hij niet kon drinken. Maar hij had zichzelf beloofd dat hij om middernacht een paar slokjes champagne mocht nemen.

Hij popelde om naar huis te gaan. Hij was zo verliefd op Cleo dat er elke dag wel een paar momenten waren waarop hij werd overvallen door een diep verlangen om haar te zien, vast te houden, aan te raken, haar stem te horen en haar lach te zien. Dat gevoel had hij nu ook, en hij wilde niets liever dan het kantoor verlaten en naar haar huis gaan, dat inmiddels ook zo goed als zijn thuis was geworden.

Maar één ding hield hem tegen.

Die verrekte blauwe dozen en groene kratten op de grond. Hij moest alles op orde hebben voor het cold case-team dat maandag begon, op de eerste officiële werkdag van het nieuwe jaar. Dat betekende dat hij nog een paar uur werk voor de boeg had.

Dus in plaats van naar huis te gaan, stuurde hij Cleo een sms met een reeks kusjes.

Een tijdje geleden, dit afgelopen jaar, had hij al die cold cases aan een collega overgedragen. Dat had echter niets opgeleverd, en daarom had hij

ze allemaal weer teruggekregen. Vijf onopgeloste ernstige misdaden tussen in totaal vijftientig gevallen die opnieuw moesten worden onderzocht. Waar moest hij in hemelsnaam beginnen?

De woorden van Lewis Carroll uit *Alice in Wonderland* kwamen opeens in zijn hoofd op: 'Begin bij het begin, ga door tot je aan het eind bent en stop dan.'

Daarom begon hij bij het begin. Vijf minuutjes maar, dacht hij, dan zou hij er voor dit jaar mee stoppen en naar huis gaan, naar Cleo. Op dat moment hoorde hij het signaal van zijn telefoon dat hij een sms had ontvangen. Het was een nog langere rij kusjes.

Met een glimlach opende hij het eerste dossier en bekeek het activiteitenrapport. Elke zes maanden voerden de DNA-laboratoria waarvan ze gebruikmaakten een paar testen uit op het DNA van de cold case-slachtoffers. Je kon nooit weten. En er waren meerdere misdadigers die lange tijd hadden geloofd dat ze ongestraft zouden blijven, maar die dankzij de vooruitgang in DNA-onderzoek en matchtechnieken met succes waren aangeklaagd en nu achter de tralies zaten.

Het tweede dossier was van een zaak die Roy Grace altijd diep raakte. De kleine Tommy Lytle. Zeventientig jaar geleden op een middag in februari was de toen elfjarige Tommy op weg van school naar huis vermoord. Het enige houvast in deze zaak was een Morris Minor bestelwagen, die vlak bij de plaats delict was gezien en die later werd doorzocht. Uit het dossier bleek dat de toenmalige dienstdoende rechercheur ervan overtuigd was dat de eigenaar van de bestelwagen de dader was, maar ze hadden het cruciale forensische bewijs om de jongen met de auto in verband te brengen nooit kunnen vinden. De man, een eenzame excentriekeling met een achtergrond van zedenmisdrijven, werd vrijgelaten en was, wist Grace, nog altijd springlevend.

Hij bekeek het volgende dossier: *Operatie Houdini*.

De Schoenenman.

De namen van operaties werden willekeurig door de computer toegekend. Soms waren ze toepasselijk, zoals deze. Als een boeienkoning had deze bijzondere dader tot nu toe uit handen van de politie weten te blijven.

De Schoenenman had gedurende een korte periode in 1997 ten minste vijf vrouwen in de regio Brighton verkracht of pogingen daartoe gedaan, en naar alle waarschijnlijkheid had hij een zesde slachtoffer verkracht en vermoord, wier lichaam nooit was gevonden. En het konden er best veel meer

zijn, want een heleboel vrouwen waren te beschaamd of getraumatiseerd om een verkrachting aan te geven. Toen leek het plotseling alsof de dader ermee was opgehouden. Er was geen DNA-bewijs gevonden bij de slachtoffers uit die tijd, al waren de technieken om het te verkrijgen toen ook minder effectief.

Alles wat ze hadden was de werkwijze van de dader. Bijna iedere crimineel had een specifieke aanpak. De manier waarop hij dingen deed. Zijn of haar eigen 'handtekening'. En de Schoenenman had een heel eigenaardige: hij nam de slip en een van de schoenen van het slachtoffer mee. Maar alleen als het dure schoenen waren.

Grace haatte verkrachters. Hij wist dat iedereen die het slachtoffer van een misdaad werd op de een of andere manier getraumatiseerd raakte. Maar slachtoffers van inbraken of straatovervallen konden het meestal uiteindelijk wel achter zich laten en doorgaan met hun leven. Slachtoffers van seksueel misbruik of aanranding, vooral kinderen en slachtoffers van een verkrachting, konden dat eigenlijk nooit. Hun leven was voor altijd veranderd. Zij zouden tot in lengte van dagen met het gebeurde moeten leven, knokken om ermee om te gaan en hun walging, hun boosheid en hun angst in bedwang moeten houden.

Het was een wrang feit dat de meeste mensen werden verkracht door iemand die ze kenden. Een verkrachting door een volslagen vreemde was uitzonderlijk, maar ook dat kwam voor. En het was niet ongebruikelijk dat deze zogenoemde 'vreemde verkrachter' een souvenir meenam: een trofee. Zoals de Schoenenman deed.

Grace sloeg een paar bladzijden van het dikke dossier om, vluchtig kijkend naar vergelijkingen met andere verkrachtingen in het land. In het bijzonder was er een zaak verder naar het noorden, uit dezelfde tijdperiode, die er frappante overeenkomsten mee vertoonde. Maar die verdachte was geschrapt toen bewijs had aangetoond dat hij definitief niet de gezochte persoon kon zijn.

Zo, Schoenenman, leef je nog? vroeg Grace in gedachten. En zo ja, waar ben je dan nu?

4

Woensdag 31 december 2008

Nicola Taylor vroeg zich af wanneer deze helse avond afgelopen zou zijn, niet wetend dat de hel nog niet eens was begonnen.

‘De hel, dat zijn de anderen,’ schreef Jean-Paul Sartre ooit, en dat was ze helemaal met hem eens. Op dit moment bestond de hel uit de dronken man met het slappe vlinderdasje rechts van haar, die elk botje in haar hand verbrijzelde, en de nog dronkener man in een groen smokingjasje aan haar linkerkant, wiens zweterige hand zo klef aanvoelde als voorverpakte bacon.

En de driehonderdvijftig andere lawaaiige, dronken mensen om haar heen.

Beide mannen rukten haar armen op en neer en trokken ze haast uit de kom, toen om klokslag middernacht de band in de feestzaal van Hotel Metro-pole ‘Auld Lang Syne’ inzette. De man rechts had een plastic Groucho Marx-snor aan de binnenkant van zijn neusgaten geklemd en de kerel links van haar, wiens kleffe hand een groot deel van de avond had geprobeerd langs haar bovenbeen omhoog te kruipen, bleef maar op een fluitje blazen dat klonk als een eend die scheten liet.

Ze wilde hier helemaal niet zijn. Ze had voet bij stuk moeten houden en thuis moeten blijven, waar ze zich op haar gemak voelde. Met een fles wijn voor de televisie, zoals ze de meeste avonden had doorgebracht in het jaar sinds haar man haar had gedumpt voor zijn vierentwintigjarige secretaresse.

Maar o nee, haar vriendinnen Olivia, Becky en Deanne hadden er niet over gepeínsd haar op oudejaarsavond alleen thuis te laten kniezen. Nigel kwam niet meer terug, verzekerden ze haar. Die slet was zwanger. Vergeet hem, meid. Geen handvol maar een landvol. Tijd om te beginnen met leven.

Dus dit was leven?

Haar beide armen kregen tegelijkertijd een ruk omhoog. Ze werd naar voren gesleept tussen een lange sliert van mensen, waardoor haar voeten bijna uit haar peperdure hooggehakte Marc Jacobs schoten. Even later werd ze struikelend weer naar achteren gesleurd.

Should auld acquaintance be forgot... speelde de band.

Ja, inderdaad! Vergeet oude kennissen. En nieuwe ook!

Alleen kón ze niet vergeten. Al die oudejaarsavonden dat ze om middernacht in Nigels ogen had gekeken en had gezegd hoeveel ze van hem hield, waarna hij dan zei dat hij ook van haar hield. Haar hart was zwaar, zo zwaar. Ze was hier niet klaar voor. Niet nu, nog niet.

Het lied was afgelopen en meneer Voorverpakte Bacon spuwde zijn fluitje uit, greep haar beide wangen en plantte een langdurige, natte kus op haar lippen. ‘Gelukkig Nieuwjaar!’ snaterde hij.

Toen kwamen er ballonnen van het plafond. Het regende papieren serpentes. Vrolijk lachende gezichten om haar heen. Ze werd omhelsd, gekust en betoteld vanuit alle richtingen. Er kwam geen eind aan.

Niemand zou het merken, dacht ze, als ze er nu vandoor ging.

Ze drong zich door de zaal heen, zigzagde door de zee van mensen en glipte de gang op. Ze voelde een koude tochtvlaag en rook zoete sigarettenlucht. Mijn hemel, wat had ze nu trek in een peuk!

Ze koerste door de gang, die bijna verlaten was, sloeg rechts af en liep door de hotelfoyer, die ze overstak naar de liften. Toen de lift kwam, stapte ze naar binnen en drukte op het knopje voor de vijfde verdieping.

Hopelijk waren ze allemaal te dronken om haar afwezigheid op te merken. Misschien had ze zelf ook meer moeten drinken, zou ze dan in een feestelijker stemming zijn gekomen. Ze voelde zich broodnuchter en had gemakkelijk naar huis kunnen rijden, maar ze had de kamer voor vannacht al betaald en haar spullen er al neergezet. Misschien moest ze roomservice bellen voor een fles champagne, een film kijken en rustig in haar eentje dronken worden.

Terwijl ze uit de lift stapte, haalde ze haar plastic sleutelkaart uit haar zilver lamé avondtasje van Chanel – een kopie die ze in Dubai had gekocht toen ze daar twee jaar geleden met Nigel was – en vervolgde haar weg door de gang.

Verderop zag ze een slanke blonde vrouw van een jaar of veertig, gekleed in een hooggesloten, enkellange avondjurk met lange mouwen, die blijkbaar moeite had om haar deur te openen. Toen Nicola op gelijke hoogte met haar was, draaide de vrouw, die extreem dronken was, zich naar haar toe en mompelde met dubbele tong: ‘Ik kan dat stomme ding er niet in krijgen. Weet jij hoe het moet?’ Ze stak haar sleutelkaart uit.

‘Ik denk dat je hem erin moet steken en hem er dan snel weer uit moet halen,’ zei Nicola.

‘Dat heb ik al geprobeerd.’

‘Laat mij maar even.’

Hulpvaardig pakte Nicola het kaartje aan en stak het in het slot. Toen ze het er weer uit trok, zag ze een groen lampje en hoorde een klik.

Bijna op hetzelfde moment voelde ze dat er iets vochtigs in haar gezicht werd geduwd. Er drong een zoete lucht in haar neus, en haar ogen voelden aan alsof ze in brand stonden. Ze kreeg een klap in haar nek en duikelde voorover. Toen sloeg ze met haar gezicht tegen de vloerbedekking.

5

Donderdag 25 december 1997

Rachael Ryan hoorde de gesp van zijn broekriem openklikken. Een metaalgerinkel. Het ruisen van kleren. Het geluid van zijn ademhaling – snel, dierlijk. Ze had een stekende hoofdpijn.

‘Doe me geen pijn,’ smeekte ze. ‘Alstublieft.’

Het busje schommelde in de wind. Af en toe reed er een auto langs, waardoor fel wit licht van koplampen door het interieur flitste, en dan schoot de angst door haar heen. Het was op die momenten dat ze hem het duidelijkst kon zien. Het zwarte masker strak over zijn hoofd, met spleetjes voor zijn ogen, neusgaten en mond. De slobberende spijkerbroek en het jasje van een trainingspak. Het kleine, gebogen mes dat hij in zijn gehandschoende linkerhand had, het mes waarvan hij zei dat hij haar er blind mee zou maken als ze schreeuwde of probeerde te vluchten.

Een muffe stank, als van oude zakken, steeg op van het dunne matje waar ze op lag. Het vermengde zich met de vage lucht van oude plastic bekleding en de scherpere geur van lekkende dieselolie.

Ze zag zijn broek naar beneden gaan. Zag zijn witte onderbroek, zijn magere, gladde benen. Hij duwde zijn broek omlaag. Ze zag zijn kleine penis, dun en stomp als de kop van een slang. Zag hem met zijn rechterhand in zijn zak rommelen en er iets glimmends uit halen. Een vierkant foliepakje. Hij ritste het open met zijn mes, hijgde nog harder en perste er iets uit. Een condoom.

Haar hersens draaiden op volle toeren. Een condoom? Was dat ten be-

hoeve van haar? En als hij zo zorgzaam was om een condoom om te doen, zou hij dan echt zijn mes gebruiken?

‘Nu doen we het rubbertje om,’ zei hij hijgend. ‘Ze kunnen tegenwoordig DNA vinden. En dan kunnen ze je pakken, via dat DNA. Ik laat geen cadeautje voor de politie bij je achter. Maak me hard.’

Ze rilde van walging toen de kop van de slang dichterbij haar lippen kwam en zag zijn gezicht plotseling oplichten toen er weer een auto passeerde. Er waren mensen buiten. Ze hoorde stemmen op straat. Gelach. Als ze maar geluid kon maken – op de deur van het busje bonzen, schreeuwen – dan zou er iemand komen, iemand zou hem tegenhouden.

Ze vroeg zich even af of ze gewoon moest proberen hem op te winden, zorgen dat hij klaarkwam. Misschien dat hij haar dan liet gaan en zou verdwijnen. Maar ze voelde te veel afkeer, te veel woede, en te veel twijfel.

Hij begon nog harder te hijgen. Ze hoorde hem grommen. Zag dat hij zichzelf betastte. Hij was gewoon een viezerik, gewoon een enge, smerige viezerik, en ze zou hier niet aan meewerken!

En plotseling, moedig van de alcohol die ze had gedronken, greep ze zijn zweterige, haarloze scrotum en kneep met beide handen zo hard ze kon in zijn ballen. Toen hij achteruitweek, naar adem snakkend van de pijn, trok ze de kap van zijn hoofd, drukte haar vingers in zijn ogen, beide ogen, en probeerde die met haar nagels uit te krabben terwijl ze schreeuwde zo hard ze kon.

Alleen bracht ze door haar angst, net als in een nachtmerrie, alleen maar een ijl, krakend geluid voort.

Toen voelde ze een harde klap tegen haar slaap.

‘Kreng!’

Hij stompte haar opnieuw. Zijn gezicht, een masker van pijn en woede, werd vaag en was centimeters bij het hare vandaan. Ze voelde zijn vuist nog een keer, en nog een keer.

Alles begon om haar heen te draaien.

Plotseling voelde ze dat haar slip werd uitgetrokken, en toen kwam hij bij haar binnen. Ze probeerde terug te deinzen, hem weg te duwen, maar hij had haar vastgepind.

Dit ben ik niet. Dit is niet mijn lichaam.

Ze voelde zich volkomen los van zichzelf. Een ogenblik vroeg ze zich af of dit een nachtmerrie was waaruit ze niet wakker kon worden. In haar hersenpan flitsten lichtjes. Toen niets meer.

Van Peter James verschenen bij Uitgeverij De Fontein:

Roy Grace-thrillers:

Doodsimpel
De dood voor ogen
Op dood spoor
Op sterven na dood
Ten dode opgeschreven
Doodskus
Dodemansrit
Schijndood
Doodsklok
Als de dood
Tot in de dood
Dodelijke affaire
Doodsangst

Stand-alone thrillers:

De perfecte moord
Perfectie
Ultiem bewijs
Ik volg jou

Eerste druk, september 2010

Vierde druk, juni 2022

Oorspronkelijke titel *Dead Like You*

Oorspronkelijke uitgever Macmillan Publishers

Copyright © 2010 Really Scary Books/Peter James

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2010, 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Sonja van Wierst

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn, op basis van origineel ontwerp door Macmillan Publishers / Neil Lang

Opmaak binnenwerk Zetspiegel, Best

ISBN 978 90 261 6355 5

ISBN e-book 978 90 261 6353 1

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.